

Hoofdstuk 1

Het duurde heel even voor Max beseftte dat het geluid dat ze hoorde de bel van haar nieuwe huis was. Daar mocht ze wel iets aan veranderen, want dat rare haperende schorre geluid was niet echt duidelijk genoeg om haar uit haar concentratie te halen als ze aan het werk was. Waarschijnlijk had ze het nu ook alleen gehoord omdat er tegelijkertijd op de deur geklopt werd.

Struikelend over de lukraak verspreide verhuisdozen bereikte ze de gang. Ze schoof twee dozen die de buitendeur blokkeerden aan de kant en deed hem open.

'Hé, hallo! Daar ben je dan toch. Ik vroeg me al af of ik de deur moest openbreken. Ik zag wat bewegen en ik hoorde een hoop gestommel, maar er gebeurde verder niets.' De man die voor haar deur stond stak zijn hand uit. 'Ik ben Jonas, je buurman.'

'O, hallo. Ik ben Max.' Ze schudde zijn hand en vroeg zich af wat hij verder wilde. Was dit zo'n buurt waarin ze van je verwachtten dat je meteen kwam kennismaken en voortdurend sociaal deed? Ze hoopte van niet, want dan zou ze gauw weer moeten verhuizen. Wat jammer zou zijn, want het was een leuk huis en ze woonde hier net een paar dagen.

'Er is gisteren een pakje bij mij bezorgd. Ze zouden een briefje bij je in de brievenbus doen, maar dat heb je blijkbaar nog niet gezien.' Hij gaf haar een kleine doos, die ze aanpakte en vluchtig bekeek. 'Was het belangrijk?'

'Nee, niet echt. Aan de afzender te zien is het een boek dat ik een tijdje geleden besteld heb.' Het pakje was dan ook op haar oude adres afgeleverd en blijkbaar door de nieuwe bewoner doorgestuurd. Wat een gedoe voor een impulsaankoop die ze eigenlijk al vergeten was. 'In ieder geval bedankt. En sorry voor het ongemak, ik heb nog geen tijd gehad om de post te bekijken.' Ze keek naar de stapel papier die nu gedeeltelijk verfrommeld achter de deur lag. Oeps. Nou ja, het zou toch grotendeels reclame zijn. Ze moest zo snel mogelijk zo'n sticker regelen waarop stond dat ze geen ongeadresseerde post wilde hebben, besloot ze.

Jonas schraapte zijn keel. 'Ik eh... ik hoop dat je me niet direct als een enorme bemoeial gaat beschouwen, maar... ik vroeg me af of je hulp nodig hebt.'

'Hoezo?' Ze volgde zijn blik naar de rommel in de gang. 'O, dat! Nee, dat is geen probleem. Ruim ik nog wel op. Ik ben nog maar net verhuisd.'

'Ja, dat bedoel ik juist. Ik ben niet de enige in de buurt die zich zorgen maakt. Om eerlijk te zijn ben ik min of meer gestuurd door onze overbuurvrouw. Ook een beetje een koppelpoging, ben ik bang, maar ze had wel gelijk. Het kwam een beetje raar over en dan vraag je je toch af...'

'Wat? Ik begrijp niet wat het probleem is.' Behalve dan dat haar nieuwe buurman nogal spraakzaam was. Hoe kon ze dit gesprek afkappen zonder heel erg onbeleefd te worden?

'Dat zal ik je uitleggen.' Hij keek haar ernstig aan. 'Vier dagen geleden kwam er een verhuishwagen voorrijden. We zagen dat er een heleboel spullen naar binnen gedragen werden, de verhuizers gingen weg, je gordijnen gingen dicht en verder... helemaal niets. Vier dagen lang.' Max zuchtte. Ze werd duidelijk ...